

Arrest

nr. 313 133 van 18 september 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. POKORNY
Stationsstraat 10 / 002
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers vingerafdrukken werden op 28 juni 2021 geregistreerd in Roemenië in het kader van een verzoek om internationale bescherming, maar verzoeker reisde door naar België, waar hij op 16 september 2021 toekwam en op 17 september 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 4 januari 2022 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) waarbij werd vastgesteld dat Roemenië de verantwoordelijke lidstaat was voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

1.3. Wegens het overschrijden van de overdrachtstermijn uit de bijlage 26^{quater} werd het dossier op 21 juni 2022 overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.4. De commissaris-generaal trof op 5 april 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 6 april 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, A.(...) M.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit Amla, een dorp gelegen in Dara- e- Nur district van de provincie Nangarhar. U woonde daar tot aan uw vertrek samen met uw ouders en uw zus B.(...) A.(...). Tot voor hun vertrek in 2015 woonden uw broers N.(...) en Z.(...) eveneens op dit adres. U hebt de Pashai etniciteit en bent een moslim van de soennitische strekking. U ging tot de vierde graad naar school. Uw broer N.(...) was soldaat bij de Nationale Veiligheidsdienst (National Directorate of Security of “NDS”) gestationeerd in Nangarhar. Op een dag werd uw broer Z.(...) aangesproken door qari M.(...) op weg naar school. De qari informeerde naar uw broer N.(...). Twee à drie dagen later kwam laatstgenoemde met verlof naar huis. Uw beide broers (N.(...) en Z.(...)) gingen uit eten bij uw maternale oom. Die avond viel de taliban uw huis binnen. Ze vroegen naar N.(...) en bedreigden en sloegen u en uw vader. Laatstgenoemde verwittigde uw maternale oom en uw beide broers werden het land uitgestuurd. Ze verlieten Afghanistan in de elfde of twaalfde maand van 2015. U en de rest van het gezin sliepen de komende 4 à 4,5 jaar s’ nachts bij de burens. U verklaart dat de taliban in die periode nog geregeld, in de nacht, bij uw huis langskwam maar jullie daar niet kon aantreffen gezien jullie bij de burens verbleven. Na 4,5 jaar verhuisden jullie terug naar jullie eigen huis. De taliban kwam daar gedurende een jaar en half niet meer langs. Vijf à zes jaar na het vertrek van uw broers viel de taliban uw huis binnen op zoek naar hen. Ze dreigden u te vermoorden indien uw broers niet aanwezig waren bij hun volgende bezoek. Twee à drie dagen, na deze inval werd een lid van de taliban (met name Y.(...) K.(...)) gearresteerd door de overheid en verdacht de taliban u van verklikking. Om die reden dook u 6 dagen onder bij uw zus en verliet u het land in de loop van het jaar 2021. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Roemenië, Polen, Duitsland naar België waar u op 16 september 2021 aankwam. U dient hier op 17 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Uw broer M. Z.(...) (O.V. nummer ..., CGVS ...) diende op 23 juni 2020 een verzoek om internationale bescherming in te België. Uw broer werd de status van subsidiaire bescherming toegekend door het CGVS. Uw broer N.(...) werd in 2019 gedeporteerd vanuit Turkije naar Afghanistan. U verklaart dat hij in 2022 thuis, in Amla, aankwam. Vijf dagen na zijn aankomst kwam de taliban naar jullie huis. Ze schoten op uw broer en deze geraakte daarbij gewond. Hij werd naar het ziekenhuis in Islamabad te Pakistan gebracht, waar hij werd opgenomen in de vierde maand van 2022. Op heden verblijft uw broer nog steeds in de buurt van dit ziekenhuis voor medische verzorging. De rest van uw familie verhuisde na dit incident naar het huis van uw maternale oom in Bar Kalay waar ze nu reeds een jaar verblijven.

In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat uw broer N.(...) voor de autoriteiten werkte.

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de volgende originele documenten neer: de taskara van uw vader, de taskara van uw broer N.(...) en zijn patiëntendocumenten van het Shifa ziekenhuis (Islamabad). Verder maakt u ook een kopie van uw eigen taskara en de taskara van uw moeder over. Alsook een kopie van de werkkaart van de NDS van uw broer N.(...), verschillende foto’s van laatstgenoemde aan het werk voor de NDS, foto’s van zijn verwondingen, twee foto’s van uw broers (N.(...) en Z.(...)) in Turkije en een foto van jullie drieën samen. Tot slot overhandigt u een brief van de dorpsouderen aan Z.(...) die bevestigt dat deze een bewoner van het dorp Amla is.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er verder door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofdte van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etniciteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat uw broer, N.(...), als soldaat bij de NDS werkte. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht. Uw verklaringen bevatten immers verschillende incoherenties, vaagheden en inconsistenties.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u het CGVS heeft trachten te misleiden omtrent uw identiteit. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 15 oktober 2021, stelt dat u bij het uitvoeren van uw medisch onderzoek op datum van 12 oktober 2021 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 21.2 jaar met een standaarddeviatie van een 1.9 jaar een goede schatting is. Dat u zich aanmeldde bij aankomst in België als niet-begeleide minderjarige en op 17 september 2021 16 jaar oud zou zijn geweest, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

U beweert vooreerst dat uw broer, N.(...), werkzaam was voor de NDS meer bepaald als gewone soldaat gestationeerd in Nangarhar (CGVS p. 12).

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de Afghan National Security Forces (hierna: "ANSF") behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat u en uw broers N.(...) en Z.(...) bedreigd werden door de taliban omwille van de werkzaamheden van N.(...) bij de NDS (CGVS p. 4).

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. Vooreerst blijkt uw kennis inzake de functie en werkzaamheden van uw broer N.(...) bij de NDS zeer beperkt waardoor de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees in het gedrang komt. Immers, uw vrees is onlosmakelijk verbonden aan het profiel en de werkzaamheden van uw broer. U weet enkel te vertellen dat hij slechts een gewone soldaat was gestationeerd in Nangarhar. U weet niet wat zijn taken waren of wat hij deed binnen de NDS. U verwoordt dit als volgt: "Hij was een gewone soldaat. Hij vertelde ons niet meer. We wisten niet wat zijn taken waren. Ik weet niet wat hij deed binnen de NDS." (CGVS p. 12)

Gezien u aangeeft dat uw broer regelmatig naar huis kwam en jullie op heden nog steeds in contact staan, kan van u redelijkerwijs worden verwacht beter op de hoogte te zijn van zijn activiteiten bij de NDS. Temeer gezien deze tewerkstelling rechtstreeks verband houdt met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. U verklaart met name dat eens gestationeerd in Nangarhar, uw broer om de tien à vijftien dagen naar huis kwam. Hij bleef dan drie dagen thuis (CGVS p. 13). Verder stelt u dat u nog om de vijf à zes dagen contact hebt met uw broer (CGVS p. 15). Gezien het voorgaande is het vreemd dat u niet beter op de hoogte bent van zijn activiteiten bij de NDS.

Wanneer uw broer met verlof naar huis kwam nam hij geen voorzorgs- of veiligheidsmaatregelen, wat op zijn minst merkwaardig te noemen is gelet op zijn profiel. U zegt: "Hij deed niets. Hij wandelde gewoon rond als een normaal persoon." Dit is opmerkelijk gezien u verklaarde dat de taliban machtiger was dan de overheid in uw regio. Alsook dat mensen die voor de overheid werkten gevisieerd werden. U zegt: "de taliban zochten mensen die in dienst waren of voor de overheid werkten. Ze gingen 's nachts naar hun huis of probeerden ze op de weg te pakken. Ze plaatsen ook bommen in guest houses." (CGVS p. 15). Gezien het voorgaande is het merkwaardig dat uw broer niet omzichtiger te werk ging. Wanneer u gevraagd wordt of de dorpingen wisten dat uw broer voor de NDS werkte stelt u: "Nee in het begin niet. Later zag een vriend van hem zijn foto. Zo was zijn werk blootgelegd. Zo wisten mensen dat hij in dienst was. Hij nam een foto in zijn uniform. Zijn vriend zag die foto zo was zijn job onthuld. De foto stond op zijn gsm en hij toonde de foto aan zijn vriend. Die vroeg: ben je in dienst? Toen kon hij niet meer ontkennen." U geeft aan dat de taliban hierdoor achterhaalde dat uw broer voor de NDS werkte. U stelt: "Het is de reden waarom het incident plaatsvond; 1 maand, of meer voor zijn vertrek." (CGVS p. 13). Dat uw broer zelf zijn betrekking bij de NDS prijs gaf is frappant. Temeer gezien uw eerdere verklaringen over het optreden van de taliban tegen het overheidspersoneel in uw regio (CGVS p. 15). Dat uw broer gezien het voorgaande dermate onbezonnen tewerk zou gaan is bijgevolg niet geloofwaardig.

U weet niet of uw broer een opleiding diende te voltooien alvorens hij bij de NDS kon starten. U beweert dat uw familie aanvankelijk niet eens op de hoogte was van zijn aanstelling. Dat u voor het overige geen info hebt, hieromtrent, kan niet overtuigen (CGVS p. 12).

Dit alles doet weinig geloof hechten aan het werk van uw broer bij de NDS. Door het afleggen van vage verklaringen over de tewerkstelling van uw broer toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Verder dient opgemerkt te worden dat zelfs in de hypothese dat uw broer daadwerkelijk bij de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten werkzaam was, het loutere feit dat u beweert een familielid te zijn van een

vroeger lid van de ANSF, waarvan u dit a priori niet eens aannemelijk maakt, onvoldoende is om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Het Commissariaat-generaal merkt op dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban evenmin aannemelijk zijn, wat de vaststelling aangaande het ongeloofwaardige karakter van uw asielmotieven alleen maar ondersteunt.

U beweert met name dat de taliban u en uw broers (N.(...) en Z.(...)) zouden vermoorden omdat uw broer N.(...) voor de NDS werkte en hij weigerde zich over te leveren aan de taliban (CGVS p. 16).

Over de eerste keer dat de taliban uw familie bedreigden verklaart u het volgende: "op een dag werd mijn broer Z.(...) gestopt door qari M.(...) toen hij onderweg was naar school. De qari informeerde naar N.(...). Een aantal dagen later kwam N.(...) naar huis van zijn werk." Gedurende zijn verlof viel de taliban uw huis binnen. Uw broers N.(...) en Z.(...) waren daar echter niet aanwezig gezien ze eerder op de avond naar het huis van uw maternale oom gingen. De taliban vroeg naar uw broer N.(...), sloegen u en uw vader en waarschuwden dat N.(...) aanwezig moest zijn wanneer ze terugkwamen. Uw vader belde uw maternale oom en besloot dat uw beide broers het land moesten verlaten met een smokkelaar. U bleef in het dorp (CGVS p. 16-17).

Hierbij dient opgemerkt te worden dat dit hele verhaal wel op erg veel toevalligheden berust. Zo kwam uw broer N.(...), per abuis met verlof naar huis een aantal dagen nadat de qari naar hem vroeg. Net toen uw broers bij uw maternale oom waren vielen de taliban uw huis binnen. U zegt dat uw broer Z.(...) zomaar meeging naar uw oom. Voorts is het niet duidelijk hoe de taliban wist dat uw broer was thuisgekomen. Indien ze hem schaduwden moesten ze ook geweten hebben dat hij later op de avond weer vertrok. Al deze toevalligheden samen doen ernstige twijfels rijzen bij de waarachtigheid van uw verklaringen. Al even merkwaardig is het gegeven dat uw broers, ondanks de ontmoeting met qari M.(...) 's avonds naar het huis van uw maternale oom in Bar Kalay gingen. Deze verplaatsing was immers niet zonder risico's (CGVS p. 18). Nadat de taliban was langs geweest bleven uw broers nog twee à drie dagen in het huis van uw maternale oom, nochtans was dit huis slechts op vijf à zes minuten wandelafstand van uw eigen huis (CGVS p. 8 en 18). Indien de taliban wist dat uw broer N.(...) was thuisgekomen is het ongeloofwaardig dat ze niet op de hoogte waren dat uw broers later op de avond naar het huis van uw maternale oom waren vertrokken en waar deze woonde. Het was immers niet ongebruikelijk voor uw broer om het huis van uw maternale oom op te zoeken wanneer hij met verlof was (CGVS p. 13). De keuze van uw broers om te schuilen voor de taliban in het huis van uw maternale oom, relativeert dan ook de ernst van de door u aangehaalde problemen met de taliban. De taliban besloten die avond daarentegen wel uw eigen ouderlijke huis aan te vallen en binnen te dringen. Dat de taliban jullie huis aanviel, een aantal dagen na de thuiskomst van uw broer N.(...), laat immers vermoeden dat ze weet hadden van diens terugkeer. Dat het de taliban tegelijkertijd echter volledig ontging dat uw broer diezelfde avond nog het dorp alweer had verlaten en naar het huis van jullie maternale oom was gegaan, is dan ook allesbehalve aannemelijk. Verder is het bevreemdend te noemen dat u de talibanleden niet benoemen die naar uw huis kwamen (CGVS p. 18). Uw verklaring voor uw gebrekkige kennis, met name dat de gezichten van de taliban bedekt waren, is geen afdoende excuus. U verschaft niet de minste informatie over wie deze taliban leden waren die uw huis binnenvielen. Dit alles ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts kunnen er nog bedenkingen worden gemaakt bij het verdere verloop van de door u omschreven gebeurtenissen. U beweert dat u en uw gezin na het vertrek van uw broers (eind 2015) gedurende vier à vier en een half jaar 's nachts bij de burens verbleven en dat dit huis aan uw eigen huis grensde. U verklaart dat de taliban uw huis in die periode nog geregeld 's nachts opzocht, met name om de twee à drie maanden, maar jullie daar niet konden aantreffen. Dat de taliban gedurende 4,5 jaar niet beseftte dat u zich in het huis van de burens bevond, is volstrekt ongeloofwaardig. Temeer gezien u verklaart dat deze huizen vlak naast elkaar gelegen waren en uw gezin overdag wel degelijk naar buiten kwam. U zegt: "Ze wisten niet waar we waren. Ze wisten niet dat we overdag naar huis kwamen." (CGVS p. 19). Dit kan niet overtuigen. U leefde immers gedurende al die tijd nog steeds op dezelfde plek.

Na ongeveer vier jaar, sliep u 's nachts weer in uw eigen huis. Anderhalf jaar ging voorbij alvorens de taliban u daar voor het eerst weer opzochten. U stelt dat de taliban nog steeds op zoek waren naar uw broers en u dreigden te vermoorden indien eerstgenoemden zich niet zouden aandienen. Twee à drie dagen na dit bezoek werd Y.(...) K.(...), een lid van de taliban, gearresteerd door de overheid bij een inval. De taliban beschuldigde u van verklikking aan de overheid. Om deze redenen bleef u zes dagen ondergedoken bij uw zus en verliet u hierna het land (CGVS p. 19-20).

Hierbij dient opgemerkt te worden dat u slechts na vijf à zes jaar voor het eerst terug in contact kwam met de taliban. Indien de taliban het werkelijk op uw broers gemunt hadden, is het volstrekt onlogisch dat ze uw familie al die tijd met rust lieten. Daarbovenop kan het niet overtuigen dat de taliban na al die tijd nog steeds geïnteresseerd zouden zijn in een gewone soldaat die bovendien slechts een jaar en half in dienst was. U werpt dienaangaande het volgende op: "Eenmaal de taliban je in vizier heeft. Als ze weten dat iemand gediend heeft of voor de overheid heeft gewerkt, maakt het niet uit hoe lang je gediend hebt en hoe lang geleden, ze zullen om je komen en je vermoorden." (CGVS p. 19) U staat dit echter niet en dit betreft dan ook louter een blote bewering.

Wanneer u gevraagd wordt waarom de taliban na al die tijd terugkwamen stelt u: "ze zochten naar mijn broers en vonden hen niet dus wouden ze mij meenemen in hun plaats." Ze namen u echter niet mee (CGVS p. 20). Indien de taliban het daadwerkelijk op u gemunt hadden omwille van het profiel van uw broer, kan

verwacht worden dat zij daadkrachtiger waren opgetreden en u te pakken hadden gekregen, wat duidelijk niet het geval is.

Verder zegt u dat Y.(...) K.(...), een lid van de taliban, twee à drie dagen later, gearresteerd werd bij een inval door de overheid (CGVS p. 20). Enerzijds beweert u dat de overheid steeds invallen op grote schaal plant. Anderzijds bevestigt u dat Y.(...) K.(...) het enige taliban lid was die gearresteerd werd tijdens deze inval (CGVS p. 21). U spreekt zichzelf bijgevolg uitdrukkelijk tegen.

De taliban, zo zegt u, verdacht u van verklikking aan de overheid (CGVS p. 20). Om die reden dook u onder bij uw zus (CGVS p. 17). Gedurende die zes dagen dat u bij uw zus verbleef kwam de taliban niet naar uw huis waar uw ouders nog woonden en met wie u nog in contact was. Dit is wel erg onaannemelijk gezien ze u als overheidsspion zagen en u wisten wonen. Bovendien bevond het huis van uw zus zich slechts op 7 à 8 minuten wandelafstand van uw eigen huis. Indien de taliban het daadwerkelijk op u gemunt had zouden ze u snel gevonden hebben. U verklaart echter dat u gedurende de periode dat u bij uw zus verbleef niets meer van hen vernam. De taliban kwam ook niet meer naar uw huis. Gevraagd naar waarom de taliban, gezien het voorgaande, niet onmiddellijk naar uw huis kwam antwoordt u: "ze wisten niet dat ik bij mijn zus verbleef." (CGVS p. 21). Dat de taliban u, in voorkomend geval, ongemoeid liet, is gezien de ernst van de aantijgingen aan uw adres, volkomen uitgesloten.

Twee à drie weken na uw vertrek kwamen de taliban nog één keer langs bij u thuis, ze vroegen uw vader om zijn zonen te geven. Dit was de enige keer dat de taliban uw familie benaderden tot uw broer in 2022 N.(...) naar huis kwam (CGVS p. 22). Gezien uw familie het verzoek van de taliban niet inwilligde, kan redelijkerwijs worden verwacht dat laatstgenoemden uw familie zouden blijven lastiggevallen indien jullie daadwerkelijk een doelwit van de taliban zouden vormen. Dat de taliban uw familie voor het overige met rust liet klemt opnieuw met uw ingeroepen vrees.

Tot slot legt u ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen af inzake de terugkeer van uw broer N.(...) naar Afghanistan en daaropvolgend het incident met de taliban waarbij uw broer werd neergeschoten. U beweert immers dat N.(...) in 2019 werd gedeporteerd van Turkije naar Afghanistan. Terzelfdertijd stelt u dat hij in 2022 terugkeerde (CGVS p. 10). Dit is een discrepantie van twee jaar en brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang.

Verder verklaart u dat uw broer N.(...) vijf dagen na zijn aankomst thuis werd neergeschoten door de taliban (CGVS p. 10). Waarom uw broer naar huis kwam ondanks alle bedreigingen aan zijn adres en gezien het feit dat u recentelijk het huis verlaten had omwille van deze problemen, is onbegrijpelijk. Niet alleen kwam uw broer naar de plek waar hij gezocht werd. Hij kwam ook nog eens opzichtig naar huis en nam niet eens de moeite om zijn aanwezigheid te verbergen. Gevraagd door het CGVS hoe de taliban wisten dat uw broer terug thuis was, vertelt u namelijk: "De mensen zagen hem naar huis komen. Toen waren zij aan de macht." Uw broer nam geen veiligheids-/voorzorgsmaatregelen toen hij naar huis kwam. Als reden hiervoor werpt u op dat "iedereen zei dat er amnestie was daarom deed hij niets en nam hij niets mee." (CGVS p. 22). Op het ogenblik dat uw broer naar huis kwam was de taliban al minstens een half jaar aan de macht. Dat niemand in de omgeving van uw broer op de hoogte zou zijn van het gevaar voor voormalig overheidspersoneel kan bijgevolg niet overtuigen.

Bovendien is het opmerkelijk dat uw familie gezien het voorgaande nog steeds op hetzelfde adres woonden. Hiernaar gevraagd zegt u simpelweg: "Wanneer mijn broer neergeschoten was daarna verhuisden ze naar het huis van mijn maternale oom. Waar konden ze naartoe? De taliban is overal." (CGVS p. 22). Slechts nadat uw broer werd neergeschoten verhuisde uw familie. Ondanks het feit dat u beweert dat ze al 7 à 8 jaar bedreigd werden door taliban op dit adres. Bovendien trok uw familie in bij uw maternale oom. Dit huis ligt slechts op vijf minuten wandelafstand van jullie eigen huis, wat gezien de nabijheid van uw ouderlijke woning bezwaarlijk een veilig schuiloord kan genoemd worden indien de taliban het werkelijk op uw familie gemunt had, in casu quod non (CGVS p. 8 en 18).

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het niet geloofwaardig dat er op heden in Afghanistan in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer, zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet worden toegekend.

De documenten die u neerlegt, kunnen bovenstaande beslissing niet in positieve zin wijzigen. De kopie van uw taskara die u neerlegt vormt hoogstens een indicatie van uw identiteit dewelke heden niet ter discussie wordt gebracht door het CGVS. Dit geldt ook voor de andere documenten die u voorlegt met name: de originele taskara's van uw vader en uw broer N.(...), een kopie van de taskara van uw moeder, een kopie van de werkkaart van de NDS van uw broer N.(...), verschillende foto's van laatstgenoemde aan het werk voor de NDS, foto's van zijn verwondingen en zijn patiëntendocumenten van het Shifa ziekenhuis (Islamabad), twee foto's van uw broers (N.(...) en Z.(...)) in Turkije en een foto van jullie drieën samen. Een brief van de dorpsouderen aan Z.(...) die bevestigt dat deze een bewoner van het dorp Amla is, kan geen ander licht werpen op voorgaande beoordeling. Er moet hierbij immers worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie info toegevoegd aan blauwe map) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2,

c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update_1_July_31_October_2022.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsvername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het

verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en

burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §75 en §92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt

een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd onzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit

heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden

zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat aan uw broer M.(...) Z.(...) (O.V. nummer ..., CGVS ...) op 24 maart 2021 de status van subsidiaire bescherming werd toegekend. Het CGVS benadrukt evenwel dat elk verzoek om internationale bescherming individueel onderzocht wordt, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofddorde de vernietiging van de bestreden beslissing en slechts in ondergeschikte orde de hervorming ervan.

Na enkele theoretische beschouwingen stelt verzoeker dat zijn afkomst niet ter discussie staat en dat zijn relaas coherent is. Hij oppert dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren wegens zijn verblijf in Europa en het repressieve regime van de taliban. Volgens verzoeker ontstaat er voor elke terugkerende Afghaan een gegronde vrees voor vervolging. Hij beweert verwesterd te zijn omwille van persoonlijke uiterst moeilijk te veranderen of te verhullen kenmerken en bovendien reeds 2 jaar in België te verblijven, hier te werken en Vlaamse vrienden te hebben.

Verzoeker meent dat verwesterde Afghanen of terugkeerders een 'sociale groep' vormen in de zin van artikel 48/3, §4, d) van de vreemdelingenwet en stelt dat er in de vervolgingsgronden ook sprake is van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging' en dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige en politieke overtuiging. Een actuele en individuele beoordeling van het risico op vervolging is noodzakelijk. Naar het oordeel van verzoeker is de beoordeling van de commissaris-generaal in strijd met de aanbevelingen van het UNHCR en internationale organisaties en werd geen deugdelijk onderzoek verricht. Verzoeker stelt dat hij als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dient te worden erkend.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat er in Afghanistan een binnenlands gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt vervolgens dat hij een reëel risico op de doodstraf of op executie kan laten gelden, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) van de vreemdelingenwet, en dat hij zich en dat hij zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas.

Naar aanleiding van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht beweert verzoeker dat niet werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en dat het administratief dossier onvolledig is gebleven.

2.2. Op 15 mei 2024 maakte de commissaris-generaal een aanvullende nota over aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin de landeninformatie wordt *geüpdatet* (Aanvullende nota verwerende partij, 15 mei 2024). Volgende COI-rapporten worden hierin opgesomd:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/20232/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee

onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze wetsartikelen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift in hoofddorde de vernietiging van de bestreden beslissing nastreeft en slechts in ondergeschikte orde de hervorming ervan, dient te worden opgemerkt dat de Raad conform artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging kan overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij de beslissing niet kan bevestigen of hervormen. Bijgevolg wordt bij voorrang onderzocht of verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming en zal de bestreden beslissing slechts worden vernietigd indien aanvullende onderzoeksmaatregelen noodzakelijk zijn.

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een etnische Pashai uit Afghanistan is, die afkomstig is uit het district Dar-e-Nur in de provincie Nangarhar in Afghanistan (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 30 november 2021, persoonsgegevens). Verzoeker verklaarde te vrezen door de taliban gedood te worden omdat zijn oudste broer N. voor de “*Nationale Veiligheid*” werkte en de taliban hem na het vertrek van zijn broers kwamen bedreigen (AD, stuk 7, Vragenlijst CGVS, 21 juni 2022). Hij stelde dat zijn broer N. na zijn vertrek vanuit Turkije naar Afghanistan was gerepatriëerd en na thuiskomst door de taliban werd beschoten (*Ibid.*).

5.1.3. Verzoeker brengt in zijn middel niets in tegen de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de tewerkstelling van zijn broer N. voor de voormalige Afghaanse overheid. Aangezien verzoekers vrees onlosmakelijk verbonden is met het profiel van zijn broer, mag redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij dit profiel op een deugdelijke manier kan schetsen. Verzoeker legde immers een badge neer van zijn broer en foto's (AD, stuk 5, Documenten, N.(...) bij NDS; ID kaart NDS), maar kon niet specificeren waar zijn broer was tewerkgesteld in Nangarhar (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 2 maart 2023, p. 12). Hij kon ook niet precies aangeven wanneer zijn broer begonnen was bij de NDS en zei enkel dat hij gedurende “ongeveer 1,5 tot 2 jaar” voor de NDS had gewerkt. (*Ibid.*). Ook over de aanwervingsprocedure wist hij niets en hij beweerde dat aanvankelijk niemand van de familie op de hoogte was van zijn tewerkstelling (*Ibid.*). Verzoeker kon zijn takenpakket niet verduidelijken en stelde letterlijk: “*Ik weet niet wat hij deed binnen de NDS. Ik weet enkel dat hij om de 10 à 15 dagen thuis kwam. Hij bleef dan drie dagen thuis*” (*Ibid.*, p. 13). Volgens verzoeker nam zijn broer geen voorzorgsmaatregelen wanneer hij naar huis kwam (*Ibid.*). Op de vraag of er door de dorpingen vragen werden gesteld over de tewerkstelling van zijn broer, stelde hij dat hij daar niets meer over wist en dat zijn broer enkel zei dat hij ‘*exposed*’ was door een foto op zijn GSM (*Ibid.*). De uiterst summiere kennis van verzoeker over de tewerkstelling van zijn broer wekt des te meer verbazing aangezien hij verklaarde dat hij op zeer frequente basis contacten onderhoudt met zijn broer in het Shifa-ziekenhuis in Pakistan waar deze verblijft (*Ibid.*, p. 15) en dat deze hem medische stukken overmaakte (AD, stuk 5, Documenten, documenten ziekenhuis N.(...) Pakistan). Er kan bijgevolg redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich nader heeft geïnformeerd over deze tewerkstelling, die aan de basis ligt van de voorgehouden vrees voor vervolging. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze concludeert dat de uiterst vage verklaringen over de tewerkstelling van zijn broer de geloofwaardigheid van zijn relaas en het gegronde karakter van de voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban omwille van deze tewerkstelling in belangrijke mate ondergraven.

Daarnaast wordt in de beslissing gewezen op de onwaarschijnlijkheid van de door verzoeker geschetste vervolgingsfeiten en de nasleep ervan. De taliban zouden op een dag naar hun huis gekomen zijn, toen zijn beide oudere broers toevallig naar het huis van een maternale oom waren gegaan (*Ibid.*, p. 17). De talibanleden zouden verzoeker en zijn vader hebben geslagen, waarna zijn vader besliste om de twee oudere broers weg te sturen (*Ibid.*). De taliban zouden daarna gedurende 4 à 4,5 jaar regelmatig zijn langsgekomen bij hun huis, maar hen nooit hebben aangetroffen omdat ze gedurende die ganse tijd bij de burens logeerden (*Ibid.*, p. 19). Toen zij naar hun eigen huis terugkeerden, zouden de taliban hen gedurende 1,5 jaar met rust hebben gelaten om daarna op zekere dag de deur in te beuken en zijn vader te vragen waar zijn ongelovige zonen waren (*Ibid.*). De commissaris-generaal concludeerde terecht dat er erg veel toevalligheden waren waardoor N. kon ontkomen aan de taliban en dat het volslagen ongeloofwaardig is dat de taliban, indien zij werkelijk de familie van verzoeker viseerden, er gedurende meerdere jaren niet in slaagden hen in het naburige huis aan te treffen om dan plots opnieuw op te duiken.

Tenslotte wordt door de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de terugkeer van zijn broer N. naar Afghanistan. Verzoeker verklaarde dat zijn broers Afghanistan in 2015 hadden verlaten (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 21 juni 2022). Zijn broers zouden gedurende 4 à 5 jaar in Turkije hebben verbleven waarna N. in 2019 zou zijn gerepatriëerd

naar Afghanistan (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 2 maart 2023, p. 10), waardoor de terugkeer van zijn broer N. chronologisch vóór het vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst valt. Nochtans stelde verzoeker meteen daarna dat zijn broer N. in 2022 naar huis terugkeerde toen hij reeds in België was (*Ibid.*, p. 10). Deze tegenstrijdigheid ondergraaft verder de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er in hoofde van verzoeker op basis van zijn verklaringen en de neergelegde stukken geen gegronde vrees op vervolging kan worden vastgesteld.

5.1.4. Zoals gezegd, gaat verzoeker nergens in op de overwegingen van de commissaris-generaal betreffende zijn asielrelaas. Hij beperkt zich in zijn middel in wezen tot de stelling dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus omwille van (toegeschreven) 'verwestering'.

5.1.5. In zijn aanvullende nota van 15 mei 2024 stelt de commissaris-generaal het volgende met betrekking tot de vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023 kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten.

Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer naar Afghanistan ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook

vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Reizigers die het land binnenkomen kunnen ondervraagd worden door de de facto autoriteiten. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de

conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.”

5.1.6. Verzoeker beperkt zich in zijn middel tot de bewering dat hij een verwesterde Afghaan is. De duur van verzoekers verblijf in België verdwijnt echter in het niets vergeleken met de duur van zijn verblijf in zijn land van herkomst. Verzoeker heeft zijn vormende jaren in zijn land van herkomst doorgebracht, en verblijft sinds het najaar van 2021 (ondertussen iets minder dan drie jaar) in België. Hij stelt hier te werken en Vlaamse vrienden te hebben, maar staat deze beweringen niet met concrete bewijsstukken. Verzoeker omschrijft zichzelf als een soennitisch moslim (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 2 maart 2023, p. 7). Blijkbaar onderhoudt verzoeker nog geregeld contact via whatsapp met zijn neef in Afghanistan, bij wie thans ook zijn vader, moeder en zus verblijven (*Ibid.*, p. 14). Verzoeker geeft aan dat het goed met hen gaat, waardoor niets erop wijst dat verzoeker bij een eventuele terugkeer problemen zou kennen of zich niet opnieuw zou kunnen aanpassen aan het leven in Afghanistan. De Raad concludeert dat niet blijkt dat bij verzoeker sprake is van verwestering of normoverschrijding in de zin dat hij zich de in België (en Europa) heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt met zijn loutere bewering, dat hij een westers profiel zou hebben, niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

5.1.7. Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas of aan de ingeroepen vrees bij terugkeer na een verblijf in het Westen, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt geen motiveringsgebrek aannemelijk, noch een schending van artikel 48/6, §5 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

5.2.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden door verzoeker, op een loutere bewering na, geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas of op het in het middel aangehaalde risico omwille van verwestering, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn voorgehouden profiel van familielid van een voormalige medewerker van de NDS of omwille van zijn verblijf in Europa onder de negatieve aandacht zou komen van de taliban. Verzoeker brengt in zijn middel ook niets in tegen de overwegingen van de commissaris-generaal dat de vigerende precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet ressorteert omdat er een veelheid aan factoren deze crisis heeft veroorzaakt en deze niet louter of in hoofdzaak kan worden toegeschreven aan het optreden van de taliban.

5.2.4. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie stelt dat er actueel in Afghanistan een binnenlands gewapend conflict aan de gang zou zijn zoals bedoeld in artikel 48/4,

§2, c) van de vreemdelingenwet. Hij toont in elk geval niet concreet aan dat er in de provincie Nangarhar, waarvan hij afkomstig is, voor burgers een reëel risico zou bestaan op ernstige schade ingevolge het aldaar aanwezige willekeurige geweld.

5.2.5. In zijn aanvullende nota van 15 mei 2024 stelt de commissaris-generaal het volgende betreffende de actuele veiligheidssituatie op basis van de geüpdatete landeninformatie:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (...) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023. In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED’s maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. ‘Explosive remnants of war’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘targeted killings’. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiiten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023. ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging. De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over

gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat er actueel in de provincie Nangarhar een reëel risico bestaat voor een burger op slachtofferschap van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Met zijn loutere bewering dat er sprake is van een gewapend conflict toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd wel een dergelijk risico zou bestaan.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en/of 48/6 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Verzoeker toont niet aan dat de bevindingen van de commissaris-generaal geen steun vinden in het administratief dossier. Er blijkt geen schending van de motiveringsplicht.

Het door verzoeker aangevoerde middel is ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN